

Οὐδεμία ἐλπίς σωτηρίας, εἶπεν ὁ ὑπαξιωματικὸς ἰπανελλῶν παρὰ τῆ 'Ραχήλ.

Ἡ νεάνις ἀπελπισθεῖσα ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς. Τὴν σιγὴν ταύτην, τὰ τύμπανα ἔκρουσαν τὸ ὄδοιπορικόν, οἱ στρατιῶται ἀνέλαβον τὰ ὄπλα των, καὶ νεάνις γυνή, ὄχουμένη ἐπὶ φορείου καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ πέντε ἢ ἕξ μόνον προσώπων, ἐξῆλθε τοῦ Λούδρου.

Ἡ 'Ραχήλ ἐβρίβθη εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς.

— Ἄγνωστέ τις εἶσθε, κυρία! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις· ἀλλ' εἶσθε ἰσχυρά. Ἔχετε ἐπιβρόχην εἰς τὸν βασιλέα; λυπηθῆτε τὴν ἀπελπισίαν μου!

Λέγουσα ταῦτα προσεκολλᾶτο εἰς τὸ φορεῖον ὅπως ἐμποδίσῃ αὐτὸ νὰ προχωρήσῃ. Ἡ κυρία διέταξε τοὺς φορειοφόρους νὰ σταματήσωσι.

— Τί θέλεις παρ' ἐμοῦ, κόρη; ἠρώτησε προσβλέψασα κατὰ μέτωπον τὴν 'Ραχήλ, καὶ δοῦσα ὕψος σοφῆρον εἰς τὴν ἐρώτησιν.

— Νὰ ζητήσητε παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν χάριν τοῦ μαρκεσίου Σινασκούρ, ἀπεκρίθη θαρραλέως ἡ 'Ραχήλ, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ οὐδδῶλος ἐταπεινώθησαν ἐνώπιον τοῦ καταπληκτικοῦ βλέμματος τῆς ἀγνωστού· διότι ἐκινδύνος τοῦ Σενανκούρ ἐνεθάρρυνε καὶ ἐνίσχυσε τὸ ἦλθόν καὶ ἀσθενές κοράσιον.

— Τί ἐπράξεν αὐτὸς ὁ μαρκεσίος;

— Ἐμονομάχησε.

— Ἄν ἔχη εὖτως, δὲν ὑπάρχει ἐλπίς· ὁ βασιλεὺς ἠχορηγεῖ χάριν εἰς οὐδένα μονομάχον.

— Ἄλλ' ἐμονομάχησε, κυρία, διὰ τὰ μέ ὑπαρτισθῆ· παριδε τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως διὰ τὴν αἰσθησὴν τῆν τιμὴν, διὰ τὰ μέ λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν ἄβυσσον. Ἄνθρωπος ὅστις φέρει ξίφος, δὲν ἤθελεν εἶναι ἄνδρος, ἀν δὲν ὑπερασπίζετο γυναῖκα ἀπροστάτευτον;

— Οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ τοῦ ἐρατοῦ σου, ἀπήντησεν ἡ ἀγνωστο ἣτις ἐφάνετο κατανυχθεῖσα ὑπὲρ τῆς 'Ραχήλ.

— Ἐραστὴς μου! εἶπεν ἡ νεάνις ἐγερωθεῖσα ἀξιωματικῶς ἐραστὴς μου! ὁ Κύριος Μαρκεσίος ἀπαξ μόνον με εἶδε, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν με ὑπερασπίσθη.

Ἡ Κυρία, ἣτις δὲν ἀπέσπασε τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς 'Ραχήλ, ἐβλήθη εἰς βραδείαν μελέτην. Ἐξῆλθε δὲ τῆς αὐτῆς σκιρτώσα, ὅτε ἡ νεάνις γονυπετήσασα ἐκ νέου καὶ ἐνώσασα τὰς χεῖρας ὑπετραύλισε μετὰ λυγμῶν.

— Σώσατέ τον, κυρία, σώσατέ τον!

Ἡ ἀγνωστος ἔνευσε τῇ 'Ραχήλ νὰ ἐγερωθῇ καὶ νὰ ἀντιτάξῃ εἴτα κύψασα ἐπὶ τοῦ ἀναστρόφου τοῦ φορείου.

— Ἀκουσον μου προσεκτικῶς, εἶπε, καὶ σκέφθητι ὅτι αἱ ἐρωτήσεις μου εἶναι αὐστηραὶ καὶ σπουδαῖαι.

— Σὰς ἀκούω, ὡς ἤθελον ἀκούσει αὐτὸν τὸν Θεόν, ἔλεγε ἡ νεάνις.

— Διὰ τὴν σωτῆς τὸν Μαρκεσίον, ἠρώτησεν ἡ ξένη, ἀφάνεσαι τὴν γενναϊότητα, ὥστε νὰ ὑπακούσῃς τυφλῶς εἰς τὰς διαταγὰς ἃς θέλεις λάβει παρ' ἐμοῦ; καὶ εἰς κινδύνους

φρικώδεις· δυνατόν ν' ἀπαιτήσω καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν σου. Ἐν λάβω τὴν χάριν ὑπὲρ τοῦ Κ. Σενανκούρ, θέλεις ἀνήκει εἰς ἐμέ ψυχὴν τε καὶ σώματι. Βλέπεις ὅτι συνάπτομεν συνθήκην ἀδιάρρηκτον.

— Ὅμνῶ ὅτι θέλω σὰς ὑπακούσει τυφλῶς, καὶ ὅτι θέλω παραδεχθῆ εὐχαρίστως ὅλους τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ὀφείλω νὰ ἐκτεθῶ ὑπὲρ τῆς εὐεργετιδός μου.

— Καλὰ λοιπόν! Ἀπὸ τοῦδε ὀφείλεις νὰ μοι ὑπακούης. Ἀποκρίνου. Πότε ἤλθες εἰς Παρισίους;

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας.

— Σὲ γνωρίζει κἀνεὶς;

— Πέντε ἢ ἕξ ἄτομα μόνον.

Ἡ ἀγνωστος οὐκ ἐπέτειλε τοὺς ὄφρυς καὶ ἐράνη συνουσι καὶ δυσχεραίνουσα.

— Ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ πρόσωπα;

— Πρῶτον ὁ πατήρ μου.

— Τί ἐπάγγελμα ἔχει ὁ πατήρ σου;

— Εἶναι πλασιδιοπώλης, καὶ ἤλθε χθὲς τὸ ἑσπέρας μαζί μου.

— Τὰ ἄλλα δὲ πρόσωπα ποῖα εἶναι;

— Ἡ ξενοδοχος μας ἐκ τῆς ὁδοῦ Γεορρουά-Λαζνιέρ ἣτις ἔχει τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Ἡλίου, ἡ κυρὰ Μαρτίνα· ἐκτὸς αὐτῆς, μετὰ γνωρίζει ὁ σύζυγός της, καὶ οἱ ἔμποροι παρὰ τῶν ὁποίων ὁ πατήρ προμηθεύεται τὰ ἐμπορεύματά του ὁ κύρ Πέτρος Ραφαλιέρος, ἐργοστασιάρχης τῶν περιποδίων, ὁ κύρ Νικόλας ὁ μαχεροποιός. . . .

— Ἀρκεῖ, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ γνωρίσω τὰ ὀνόματα των, διέκοψεν ἡ ἀγνωστος, ἥς τὸ μέτωπον ἀνέλαβε τὴν προτέραν φαιδρότητα. Κάλυψον τὸ πρόσωπόν σου δι' αὐτοῦ τοῦ καλύμματος, καὶ πρόσεχε μήπως τις εἶδῃ τὰ χαρακτηριστικά σου πρὶν φθάσῃς εἰς τὴν ὁδὸν Γεορρουά-Λαζνιέρ. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ μένης κατάλειστος ἐντὸς τοῦ δωματίου σου ἀναμένουσα τὰς ὀδηγίας ἃς θέλω σοὶ πέμψει. Ὁ ἄνθρωπος δὲ θέλω μεταχειρισθῆ ὡς μισάζοντα, ὡς σύνθημα θέλει σοὶ ζητήσῃ τὸ κάλυμμά μου. Αὐτὸν ν' ἀκολουθήσῃς ἀδιστακτικῶς, ἀφοῦ προηγουμένως ἀποχαιρετήσῃ τὸν πατέρα σου.

Δάκρυα διέλαμψαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος.

— Πῶς! δισιάζεις; ἠρώτησεν ἡ ἀγνωστος. Εἶναι καιρὸς εἰσέτι νὰ διαρρήξωμεν τὴν συνθήκην μας ἂν μετῃμελήθῃς.

— Ὅχι, ἀπήντησε μετὰ σταθερὰν φωνὴν ἡ 'Ραχήλ· ὄχι. Ὅφειλω πᾶσαν θυσίαν, ναὶ πᾶσαν διὰ τὸν σῶσω.

— Ὑγείαινε λοιπόν! Εἰσερχομαι εἰς τὰ ἀνάκτορα· διευθύνθητι πρὸς τὸ ξενοδοχεῖόν σου.

Ἡ 'Ραχήλ ἠπάσθη τὴν χεῖρα τῆς εὐεργετιδός αὐτῆς, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της διὰ τοῦ καλύμματος τῆς ἀγνωστού, καὶ ὑπῆγεν εἰς συνάντησιν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, πρὸ πολλοῦ ἤδη ἀνησυχουῦντος ἕνεκα τῆς μακρᾶς ἐκείνης συνδιαλέξεως.

Ὁ γέρον· ἐσπευτε ν' ἀναβῆσθαι τὴν 'Ραχήλ ἐπὶ τοῦ ἡμίονου, οὗ ἐκράτει τὰς ἦλιας διαρκούσης τῆς συνδιαλέξεως τῆς κόρης μετὰ τῆς κυρίας τοῦ Λούδρου. Καθ' ὁδὸν ἠθέλησε ν' ἀπειθῆναι ἐρωτήσεις ἐπὶ τῶν διατρεξάντων πρὸς τὸ ταλαίπωρον κοράσιον, ὅπερ ἐπαί-